

Homokzokni

Lábam a bokámig mártom a tengerbe.
A hullámok gyengéden bele-belekapaszkodnak,
Bőrömön csillogó vízgyöngyöket hagynak.

Homokzokni:

A talpamra apró birizgaszemcsék tapadnak.
A tiédre is.

Csak a Te zoknidból itt-ott göndör szőrszálak kandikálnak.

Sirályok hintáznak a felszínen.

A lábnyomodba lépek.

Bajszodon sókristályok pihennek,

Arcomra a nap szeplőket csalogat.

Karon foglak.

Sétálunk egymás oldalán csendben.

Víz mossa lépteinket

És lábunkról lassan a homok is leperreg.

A köztünk lévő semmi

Megint a tömegben kerestelek.

Szarkalábas arcod elvegyült a többieké között,

Mégis megtaláltalak.

Zsúfolt, kusza gondolatok szorongtak a fejemben.

Megint.

Már el is felejtettem, mennyire gyűlöltem őket.

Én nem szeretlek.

Nincs rá okom.
Mondogatom...
Meg aztán ha te sem, akkor én sem.

Sokáig így merengve a köztünk lévő semmin csak néztelek,
Ahogy másokkal a háttérben csevegsz.
Ahogy részese vagy annak a tömegnek,
Amelyben csak én látlak egésznek.

Lerágott csontok

Ez az egész sokkal bonyolultabb, mint hiszitek.

Megágyazni egy üres képzeletnek,
Lerágott csontokat gyűjteni,
Amelyeket ki tudja, ki rágott meg,
Undorodva füstbe takaródní
Egy padon várni,
Hogy jöjjön valaki,
Pont az az egy valaki...

(És más is van itt.
Valami megfoghatatlan és
Bizonytalan én.
Valami képtelen,
Valami hangtalan én.)

Aztán reggelente a tükörben
Elégedetten mosolyt váltani
Önmagammal.

Ágyat vetni egy kihalt képzeletnek,
Lerágott csontokat gyűjteni.
Ez annál sokkal összetettebb...